

Dobrodružství v Marseille

Barbora Sejrková

DOBRODRUŽSTVÍ V MARSEILLE

Shoda událostí, jmen či míst je čistě náhodná

Copyright © 2024 Barbora Sejrková

Všechna práva vyhrazena

Přeloženo z Adventures in Marseille

Přeložila: Barbora Sejrková

I. KAPITOLA

Vše to začalo jedním e-mailem, který mi přišel jednoho sychravého říjnového večera. Podívala jsem se, co mi napsali, a nemohla uvěřit svým očím.

Milá Mio,

Chceme Vás informovat o skutečnosti, že Univerzita Aix-Marseille rozhodla o přijetí v rámci Vašeho výměnného pobytu, který začne 21. ledna.

Více informací obdržíte v následujícím měsíci.

Přeji hezký večer,

Vedoucí oddělení pro Erasmus,

Édith

Abych uvěřila, že je to opravdu pravda, přečetla jsem si ten mail ještě třikrát.

Studovala jsem první ročník magistra na Karlově Univerzitě v Praze. Na základě bakalářské práce se teď moje hodiny ve škole více zaměřovaly na toxikologii a odpady.

A teď jsem se dozvěděla tyhle skvělé informace. Bydlela jsem v malém bytě s mou nejlepší kamarádkou v Praze.

Jakmile jsem tuhle novinku nějak zpracovala, zavolala jsem to mámě, a těšila se, co bude následovat. Vždy jsem chtěla vyjet na Erasmus a Francie byla moje oblíbená země.

Čas ubíhal ještě rychleji než předtím, všechno mí vyšlo a najednou mi zbývalo pouze 10 dní do mého odjezdu na výměnný pobyt v Marseille. Splnila jsem všechny zkoušky a měla o trochu delší prázdniny, než jsem čekala.

Dostala jsem kontakt na svou hostitelskou rodinu, což bylo pro mě fajn, že jsme se mohli poznat ještě předtím, než přijedu.

* * *

A najednou byl ten den D. Den, kdy jsem měla letět do Marseille.

Dorazila jsem na letiště dřív, než bylo v plánu, čehož jsem využila na rozloučení se s rodinou. Slíbili mi, že přiletí, jakmile se zvyknu na nové prostředí a bude čas.

Let byl rychlý a proběhl bez komplikací. Jakmile jsem si vyzvedla kufr, vydala jsem se k východu. Byla jsem nervózní a nadšená zároveň. Nervozitu umocnil fakt, že to letiště bylo celkem velké a chaotické, a najít východ bylo pro mě tak těžší.

„Mio, Mio!“ zakřičel mé jméno někdo za mými zády, když jsem se konečně dostala z prostoru pro výdej zavazadel.

Otočila jsem se a uviděla menší holku kousek od sebe. Hned jsem si vybavila její jméno – Kira.

Vzápětí jsem uviděla své hostující rodiče – Amelii a Sebastianu, kterému jsem měla říkat zkráceně jenom Seb.

„No konečně,“ pronesl znuděně kluk, kterému mohlo být asi tak 14. Jmenoval se Pierre.

„Konečně jsi dorazil i ty,“ řekl Seb a usmál se na někoho vedle mě.

„*Salut*,“ řekl ten nově příchozí se zřetelně španělským přízvukem. Byl to kluk. „Seb a Amelia, správně?“

„Ano, ano,“ usmála se Amelia, žena s krátkými vlasy a hnědýma očima.

„A ty musíš být Mia, že?“ Jakmile jsem se otočila a podívala se na něho, měla jsem pocit, že jsme se někdy už viděli.

„Jo, jo, jsem Mia,“ usmála jsem se a prohlídla si ho ještě víc. Byl vyšší než já, měl hnědé oči, a tak i vlasy. Typický Španěl.

„Jsem Javier,“ představil se a pak si vzal svůj kufr.

* * *

Můj nový domov na následující 4 měsíce se nacházel půl hodiny od školy ve městě Marseille.

Amelia otevřela velké dveře, abychom se dostali do menší chodby s poštovními schránkami a schodištěm na levé straně. Vzadu jsem také zahlédla výtah. Pak Amelie řekla, ve kterém poschodí se nachází jejich byt. Ve 4.

Byl to hezký, větší byt s velkými francouzskými okny v obývacím pokoji. Kuchyň byla propojena s obývacím pokojem a

„Mio a Javi, vaše pokoje jsou tamhle,“ Amelia ukázala na dvoje zavřené dveře, na konci chodby nalevo od obýváku. Pokoje jsme měli naproti sobě. Pak pokračovala: „Vybalte si věci a trochu si odpočíte, za půl hodiny bude oběd.“

Můj pokoj byl světlý a větší, než jsem očekávala. Vybalila jsem si věci a pak šla rovnou na oběd.

„Pojďme si udělat prohlídku Marseille,“ řekl Seb po nějaké době, co jsme dojedli výborné francouzské jídlo, zatímco jsme odpočívali na pohovkách.

„Mio, jsi v pohodě?“ zeptal se mě Javi a než jsem stihla zareagovat na první či druhou otázku, trochu do mě drcl.

„Jo, jsem jen unavená,“ odpověděla jsem a trochu se usmála na Javiho. Pořád mi vrtalo hlavou, kde jsme se my dva mohli potkat.

„Takže mám jít jenom s Javim? A ty tu zůstaneš, Mio?“ zeptal se Seb a podíval se na nás.

„Jop.“

Mezitím co Javi si procházel město se Sebem, já začala víc plynule mluvit ve francouzštině s Amelií. To mi hodně pomohlo být víc v klidu v novém prostředí, s novou hostující rodinou.

„Tvoje francouzština je moc hezká,“ usmála se na mě Amelia, zatímco svírala šálek horké kávy v dlaních. Seděli jsme venku na malém balkónku. Taky jsem se usmála, i když upřímně, byl to ten stydlivý úsměv.

„Jsi mořský typ?“ zeptala se mě po chvíli ve francouzštině.

„Mořský typ? Jako jestli mám ráda oceán?“ odpověděla jsem na otázku otázkou, tentokrát v angličtině. Naše konverzace byla občas trochu zmatená, protože jsme chvíli mluvili ve francouzštině, pak v angličtině a zase ve francouzštině... občas jsem si nebyla jistá co Amelia přesně myslí.

„Ano, jestli máš ráda oceán,“ přikývla po chvíli.

„Ach, ano, mám. Těším se na tu mořskou biologii, kterou budu mít teď ve škole.“

* * *

Po večeri jsme s Javim seděli v obýváku.

„Tak, jaký je město?“ zeptala jsem se a podívala se na něj.

„Neuvěřitelný. Moderní a i historický.“ Popsal mi, kde všude chodili a už jen díky jeho tónu hlasu jsem poznala, že ho dost zajímají kultury zemí. „Je to odlišný od Španělska, od Alicante.“

Poté mi začal vyprávět o Alicante, o jeho rodině,...

„No a co letní brigády?“ zeptala jsem se po chvíli, co jsme byli potichu.

„Hmm, dobrá otázka. Dělal jsem animátora v hotelech... počkej chvílku,“ podíval se na mě a já zahlédla vrásku, jak přemýšlel. „Nebylas náhodou v La Manze tak 5 let zpátky? Protože mám takový dojem, že jsme se už někde viděli.“

„Jo, myslím, že to bude tak kolem těch 5 let. Animátor... hrál si tam na kytaru, že? Nějaký typický španělský song.“

Pár vteřin byl zticha a jen jsme si hleděli do očí.

Bezděčně se mi vybavily vzpomínky na ten večer, kdy jsem z večeře odcházela o chvílku dříve než rodiče s bráchou, abych si na pokoji vzala ještě nějaké věci před večerní procházkou, když mě právě zastavil zvuk kytary.

„Ano, to jsem byl já.“